

dit gloriemomenten, pure diamanten schatten die zeer omzichtig en goed bewaard werden. Pas na zijn actieve loopbaan, (was die baan ooit onderbroken ?) toverde hij die gekoesterde schatten terug boven. Levensliederen over “ Vreugde en verdriet in het visserslied” en “Zingende Baren” vonden hun terechte rustplaats op mooi papier, toegankelijk voor Jan en alleman. Maar zijn koninginnekstuk was werkelijk zijn “Groot Oostendsch Liedtboek”. Zijn kers op de taart.

Uit zijn periode in de Oostendse vismijn onthoud ik nog zijn vriendschap met Bertje Vanneste, Joris Houwen, Willy Bosschem, Jan De Lee en Herman Moerman. Hij schreef toen ook artikels voor het “Visserijblad” en kloonde zichzelf in Stierman Lèze. Hij was nauw betrokken bij de Neptunusfeesten in de Velodroom, het sprotjesbakken en organiseerde talrijke zangcrochets met het visserslied als thema.

Na een langdurige ziekte kwam hij in aanvaring met Pros Vandenberghe., werd werkloos en bande prompt dit woord uit zijn vocabulaire. Hij stichtte toen z’n eigen weekblad: Punt, den Uil! Hij en z’n schaduw Stierman Lèze hadden er meer dan een dubbele job aan: uitgever, journalist, redacteur, samensteller..... en daarnaast nog een nieuwe baan zoeken.

Na een paar maanden solliciteren, was de spreekwoordelijke kogel door de kerk. Hij verliet het Europees continent om als visserijexpert in andere werelddelen aan de slag te gaan, maar die verhalen heeft hij zeker al lang aan jullie verteld.....

Andere werelddelen, zeeën en culturen... wat trok je aan, pa ?... je zou en je moest op zee gaan, proeven en verkennen.... je bezat een zeewaardig schip en een goede ster om te volgen.... de zee was je muze, je hunker naar andere culturen..... meer verlangde je niet!

HERINNERINGEN aan JAMES ENSOR

Mijn ouders hielden de dagblad- en boekhandel “A.B.C.” (André-Boussy-Catoire) open in de Kapellestraat nr. 31 te Oostende, vanaf 1925 tot en met 1962.

Mijn vader heeft mij steeds verteld dat James ENSOR er een regelmatige klant was, voor tekenpapier, potloden, penselen, en allerhande schilderartikels. Hij had een lopende rekening en nu en dan vroeg hij of het mogelijk was, te betalen met litho's, etsen of tekeningen.

Helaas, vader die een winkelier was en geen kunstenaar, weigerde steeds deze ruilhandel. Had hij het maar gedaan! Mijn broer en ik zouden zeker “rijke burgers” zijn, als ge denkt aan de zotte prijzen die nu gegeven worden voor al die (zelfs) gedrukte werken (die trouwens zeer talrijk zijn!).

Hij was, zoals ik mij herinner, een heel sympathieke grijsaard die, wanneer hij mij zag in de winkel, een vriendelijk tikje op mijn hoofd gaf, zoals iedereen dat nu doet met mijn hond.....

EN DIE HEEFT HET NIET ZO GRAAG !

Marc BOUSSY